

dání platebního příkazu mají rozhodující význam právě jen pro jeho vydání, že však pro další řízení je podkladem věcný obsah žaloby. Je-li tudíž podle výsledku jednání o námitkách zažalovaný nárok věcně důvodný, jest ponechati platební příkaz ve své moci, i když pro jeho vydání nebylo formálních předpokladů, kdežto není-li zažalovaný nárok věcně důvodný, jest platební příkaz zrušiti. Možný nedostatek formálních předpokladů může mít vliv jen na modifikaci rozsudku, na příklad v otázce útrat a pod. (§ 553 c. ř. s. slova: »pokud jest platební příkaz zrušen«). Ať kladné, či záporné rozhodnutí se musí státi podle § 553 c. ř. s. v podobě rozsudku. Šlo by jen o to, zdali námitku nedostatku formálních předpokladů pro vydání platebního příkazu lze rozhodnouti napřed samostatným rozsudkem, jímž se platební příkaz zrušuje, a pak teprve pokračovati v jednání o námitkách věcných. To však není přípustné, poněvadž kromě konečného rozsudku připouští zákon jen částečný a mezitímní rozsudek, pro jejichž vydání však nejsou splněny zákonné předpoklady §§ 391, 392 c. ř. s. Usnesením pak po vydání platebního příkazu nelze platební příkazy zrušiti, poněvadž usnesení lze vydati jen podle § 554 c. ř. s., odmítne-li se návrh na vydání platebního příkazu. Shora vzpomenutý názor není vyvrácen ani poukazem na § 371 č. 2 ex. ř. Stěžovatelé vyvozují z tohoto ustanovení, že žalobci se dostává při onom názoru nedůvodných výhod tím, že platební příkaz vydaný třeba i přehlédnutím soudu přes nedostatky formálních předpokladů pro jeho vydání jest titulem pro zajišťovací exekuci. Než tomu tak není, neboť nelze přehlédnouti, že tímto titulem se stává teprve tím, když žalovaný podal námitky proti vydanému již platebnímu příkazu, což je jistě důvodné, poněvadž na základě předložených listin a dle nich soudem vydaného platebního příkazu lze usuzovati na jistou pravděpodobnost zažalované pohledávky a žalovaný ohrožuje svými námitkami tuto pohledávku; tehdy, kdyby nebylo vyhověno námitkám a byl ponechán platební příkaz ve své moci, mohl by žalobce utrpěti daleko větší újmu, kdyby platební příkaz byl zrušen pouze pro formální vady bez věcného řešení žalobního nároku nežli žalovaný, když se proti němu povolí zajišťovací exekuce. Rozhodnutí č. 12701 Sb. n. s. se týká výjimečného případu a nehodí se na souzenou věc. Důvodně proto odvolací soud zrušil rozsudek prvního soudu, jímž byl zrušen platební příkaz dříve, nežli o zažalované pohledávce bylo rozhodnuto věcně.

Čís. 17294.

Příslušnost soudu a postup při vyřízení opovědi přeložení sídla ve smyslu § 2 vlád. nař. č. 266/1938 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 9. května 1939, R II 93/39.)

P r v ý s o u d (krajský soud v Jihlavě) vyhověl žádosti navrhovatelky »R. záložna, zapsané společenství s r. o.« v Moravském Krumlově

o zápis změny sídla navrhovatelky z Moravského Krumlova do Rybníků. Rekursní soud žádost odmítl. Důvody: Žádost o zápis změny sídla lze podati jen u soudu, jež dosud vystupoval jako soud firemní, takže krajský soud v J., jemuž žádost za změnu sídla byla podána, byl místně k rozhodnutí o takové žádosti společenstva, dosud v jeho společenstevním rejstříku nezapsaného, nepřislušný a nesměl se jí věcně zabývat, nýbrž měl ji odmítnouti, protože nemají tu významu ani podmínky pro použití § 44 j. n. o postoupení jí příslušnému soudu, když jde o soud na území, jež bylo přičleněno jinému státu, ani článek 13 dohody č. 31/1939 Sb. I.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s příkazem, aby bylo dále v příčině žádaných zápisů jednáno podle § 2 (2) vlád. nař. č. 266/1938 Sb. z. a n.

Důvody:

Stížnost právem odporuje právnímu názoru rekursního soudu, že soud první stolice byl nepřislušný k rozhodnutí o opovědi, žádající změnu sídla stěžovatelčina podniku z Moravského Krumlova do nově zvoleného sídla v Rybníkách, nyní jsoucího v obvodu krajského soudu v Jihlavě, a že takovou opověď bylo lze podati jen u soudu, který dosud vystupoval jako soud firemní, to jest v souzeném případě bývalý krajský soud ve Znojmě. Rekursní soud si zřejmě neuvědomil dosah a účel vládního nařízení č. 266/1938 Sb. z. a n., dle něhož v § 1 si mohou mezi jinými výdělková a hospodářská společenstva, k nimž patří i rekurentka, zvoliti za sídlo jen místo, kde jest anebo bude jejich ústřední nebo hlavní správa, nebo kde jest nebo bude jejich podnik nebo převážná jeho část, jakož i dalšího předpisu § 2 téhož nařízení o postupu a podmínkách v příčině opovědi této změny sídla. Dle těchto předpisů nesměl dovolaný rejstříkový soud odmítnouti opověď pro místní nepřislušnost, nýbrž musil o ní zahájit příslušné řízení, mohl ovšem ihned naříditi její doplnění co do předložení usnesení valné hromady v příčině změny stanov družstva, o znění firmy, nového sídla jejího (§ 23 a) stanov), než učinil-li tak v dodatku usnesení ze dne 31. prosince 1938 a nevyhověla-li stěžovatelka tomu, a předložila-li o tom příslušný protokol o valné hromadě ze dne 29. ledna 1939, byla věc do datečně doplněna s hlediska § 1 uvedeného nařízení. Podmínkou účinnosti zápisu prvního soudu není vyznačení zápisu u rejstříkového soudu dřívějšího (§ 2 (3) téhož nařízení). Rejstříkový soud si byl vědom účelu opovědi a nutného zákroku ve věci a vzhledem k tomu věděl, co vše je potřebí zapsati do společenstevního rejstříku ve smyslu § 8 nařízení č. 71/1873 ř. z., aby bylo dosaženo účelu žádané opovědi, a rekursní soud nedomysliv účelu opovědi a mimořádných poměrů, neprávem mluví v napadeném usnesení, že »provedený zápis nemá podkladu v původní nebo jiné žádosti«. Poněvadž pak stěžovatelka předložila ve smyslu § 2 (1) uvedeného nařízení potvrzení zemského úřadu, jakož

i dodatečně doklad o tom, že valná hromada se usnesla na změně stanov, nebylo s hlediska vlád. nař. č. 266/1938 Sb. z. a n. závady, aby dovolaný rejstříkový soud žádosti rekurentčině nevyhověl.

Čís. 17295.

Nepříčí se jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona právní názor nižších soudů, že opověď o zápis výmazu prokury jest podati principálem osobně nebo v ověřené formě.

K opovědi o udělení nebo zrušení prokury jest u akciové společnosti povolán orgán, jenž podle stanov nebo podle zákona jest oprávněn akciovou společností zastupovati; opověď nemusí býti však podepsána všemi členy tohoto orgánu, připouštějí-li stanovy znamenání firmy pouze některými jeho členy.

(Rozh. ze dne 9. května 1939, R II 94/39.)

Nižší soudy zamítly návrh firmy Č. K. D., akciová společnost, pobočka v B., o výmaz prokury Dr. Jana Ř., rekursní soud z těchto důvodů: Podle čl. 45 obchod. zák. má zánik prokury ohlásiti k zápisu do obchodního rejstříku principál stejným způsobem jako udělení prokury, tudíž osobně nebo v ověřené formě. Z toho plyne, že rejstříkový soud může zápis zániku prokury do obchodního rejstříku povolit jen na osobní ohlášení principála nebo na jeho písemnou žádost v ověřené formě. Podle stanov navrhovatelky uděluje prokuru správní rada (§ 18), takže i ona jest oprávněna prokuru odnítí. Správní rada zastává při akciové společnosti místo principála a je proto jen ona resp. orgán oprávněný ji zastupovati oprávněna udělení prokury a její zánik do obchodního rejstříku ohlásiti. Předpisy o tom, kdo jest oprávněn navrhovatelku znamenati, jsou v tomto případě nerozhodné, protože pro ohlášení udělení nebo zániku prokury do obchodního rejstříku platí zvláštní předpis. Prvý soud proto právem návrh stěžovatelčin pro tentokrát zamítl, když stěžovatelka odepřela doplniti podání ověřenými podpisy dvou členů správní rady.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Požadavek nižších soudů, aby opověď o zápis výmazu prokury byla podána principálem osobně nebo v ověřené formě, nepřičí se jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu zákona, jehož na případ bylo použito (čl. 45 obch. zák., čl. V. zák. č. 251/1934 a čl. I. zák. č. 314/1936 Sb. z. a n.). V souzeném případě jde o akciovou společnost, jejíž jediným zástupcem po zákonu je představenstvo čili správní rada, jakožto nutný orgán výkonný pro správu a vedení obchodu s neobmezeným